

고난의 행군

VOCEA MARTIRILOR

SERVIND FAMILIILE PERSECUTATE, DIN 1967

COREEA DE NORD

MARȘUL NECLINTIT AL EVANGHELIEI

FORMAT
PRIN FOC

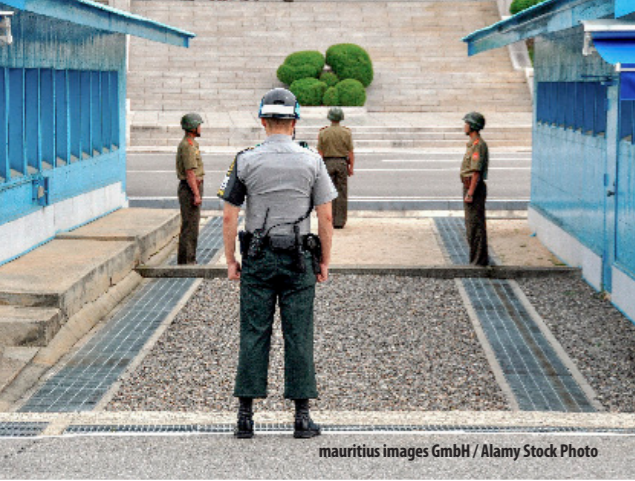
4

RĂSCUMPĂRAREA
UNEI CONTRABANDISTE

8

EDIȚIA 4, 2024

Mesaj către cititori

URSS, urmată de China, Cuba și alte regimuri comuniste, nu a făcut economie atunci când a venit vorba de îndoctrinarea copiilor. Lenin a spus: „Noi suntem partidul viitorului, iar viitorul aparține tinerilor”. Regimurile persecutoare au imitat de atunci «tinerii pionieri» sovietici.

În Germania, Hitler a fost unul dintre primii care a adoptat această metodă; mișcarea sa „Tineretul hitlerist” a jucat un rol esențial în pregătirea Holocaustului și a celui de-al Doilea Război Mondial. Până la sfârșitul anului 1933, anul în care a preluat puterea, grupul avea 2 milioane de membri. În 1936, toate celelalte organizații de tineret au fost interzise, iar fiecare tânăr german (cu excepția evreilor) a fost obligat să se alăture.

Un deceniu mai târziu, Coreea de Nord, inspirată de aceste exemple, a mers mai departe. Kim Il Sung și supraveghetorii săi sovietici au creat un amplu program de îndoctrinare care începea la naștere și îl consacra pe liderul nord-coreean ca unică autoritate și obiect de venerație într-un sistem politico-religios care amintește de cultul împăraților romani din perioada Bisericii Primare.

Este important să înțelegem care este miza atunci când regimurile persecutorii - fie ele comuniste, islamiste, hinduse radicale, budiste sau seculariste - fac din copii o țintă principală. Dumnezeu a dat părinților autoritatea și responsabilitatea creșterii copiilor, biserica locală având un rol de sprijin. Persecutorii uzurpă în mod intenționat această autoritate delegată de Dumnezeu, guvernul luând cu forța locul lui Dumnezeu și al părinților.

Guvernele atacă rolul sacru al părinților pentru că știu că aceasta este singura lor cale spre victorie. În Coreea de Nord, copiii sunt etichetați de la naștere în funcție de loialitatea tatălui lor față de regimul Kim. Această etichetă le controlează viitorul în ceea ce privește educația, locul de muncă și statutul social. Apoi, de la primele cuvinte ale copilului și până în anii de formare, guvernul devine singura sursă de educație cu privire la adevăr, credință și moralitate. Părinții nu au niciun statut și sunt încătușați pentru disidență. Până la vârsta de 10 ani, toți copiii nord-coreeni trebuie să jure credință și să se alăture „Uniunii Copiilor”, a cărei emblemă este o eșarfă roșie, o caracteristică inițială a „tinerilor pionieri” sovietici.

Cu un astfel de aparat de manipulare sistemică îndreptat împotriva fraților și surorilor noastre mai mici în Hristos, situația lor poate părea fără speranță. Dar trebuie să fim fermi în luptă! Să nu fie niciodată adevărat că persecutorii prețuiesc minciunile voastre mai mult decât prețuim noi adevărul lui Dumnezeu. Trebuie să-i slujim cu orice preț pe frații și surorile noastre creștine mai tinere.

Să nu obosim sau să disperăm, pentru că Dumnezeu este mai mare decât orice guvern. Puterea Cuvântului Său poate rupe ani de îndoctrinare într-o clipă. Am văzut miracolul modului în care adevărul creștin a fost transmis prin generații de nord-coreeni care au trăit sub opresiune mai mult de 70 de ani. Niciun dictator, guvern sau ideologie nu poate sta împotriva Cuvântului lui Dumnezeu. Atunci când plătim cu supunere prețul proclamării sale, Dumnezeu este credincios să aducă roade veșnice prin Cuvântul Său.”

PE SCURT, MISIUNEA NOASTRĂ

Vocea Martirilor (VOM) este o organizație misionară non profit, interdenominațională, care slujește creștinii persecutați din jurul lumii. Fondată în 1967 de Richard și Sabina Wurmbbrand, VOM își dedică lucrarea pentru a inspira credincioșii să își aprofundeze credința și angajamentul față de Cristos și de a îndeplini marea trimitere- indiferent de costuri.

- Încurajarea și îmbărbătarea creștinilor pentru împlinirea misiunii de a duce Evanghelia până la capătul Pământului, în zone ale lumii unde creștinii sunt persecutați.
- Oferirea ajutorului practic și spiritual familiilor creștinilor martirizați.
- Echiparea și susținerea creștinilor persecutați în a iubi și a întoarce la Hristos oamenii care se opun Evangheliei.
- Ajutarea credincioșilor persecutați să își refacă viața, pentru a putea fi mărturie în țările în care au fost victimele opresiunii.
- Consolidarea relațiilor dintre oamenii lui Hristos și informarea lumii creștine cu privire la frații noștri persecutați, încurajând astfel creștinii în păstrarea angajamentului făcut lui Hristos și în implicarea răspândirii Adevărului.

**Președintele Vocea Martirilor,
Torok Alin**

SALVAT DIN FLĂCĂRI

Ahn a făcut tot ce i-a cerut guvernul nord-coreean, inclusiv a fost aproape de a-și sacrifica viața. În cele din urmă, însă, tot nu a fost suficient. Născut într-o familie nord-coreeană din clasa superioară, devotamentul lui Ahn pentru țara sa și pentru dinastia Kim a început de la o vârstă fragedă. Tatăl său a fost membru al unității militare speciale a lui Kim Jong Il, o onoare care a venit atât cu responsabilități, cât și cu mari privilegii. „Rudele mele erau cam toate legate de forțele de securitate sau de poliție”, a declarat Ahn, acum în vârstă de 30 de ani. „Încă de când eram mic, părinții mei m-au învățat să fiu credincios familiei Kim.” În timp ce sute de mii de oameni au murit în timpul unei foamete cunoscută sub numele de „Marșul anevoios”, la mijlocul anilor 1990, familia lui Ahn nu a fost în general afectată. „Când ieșeam pe stradă, am văzut cadavrele oamenilor care au murit de foame”, a spus el. „Dar pentru că făceam parte dintr-o familie de clasă înaltă, nu am avut niciodată probleme atât de grave cu mâncarea.” Având astfel de privilegii, familia lui Ahn a venerat familia Kim mai mult decât majoritatea nord-coreenilor, deși toți cetățenii erau obligați să se închine „liderului suprem” al țării, cel puțin în aparență.

Intrând în foc

În tinerețe, Ahn a fost recrutat pentru a se înrola în armata nord-coreeană și, după mai mulți ani de teste și pregătire, a început serviciul militar obligatoriu de 10 ani la vârsta de 17 ani. A spus că prima sa misiune în cadrul unității de elită „Unitatea a șasea” a fost să protejeze unul dintre iahturile familiei Kim, iar după cinci ani de serviciu a fost promovat la un post de supraveghere.

Într-o noapte, în timp ce se afla de gardă, baraca în care dormeau 10 dintre soldații săi a luat foc. Principala sa preocupare nu a fost însă siguranța soldaților care dormeau, ci portretele îndrăgite ale lui Kim Il Sung și Kim Jong Il care atârnavă pe pereți. Nord-coreenii sunt obligați să afișeze portretele ale familiei Kim în fiecare birou, sală de clasă și cameră de zi.

„Puteți uita toată povestea mea dacă vreți, dar nu uitați de oamenii din Coreea de Nord. Vreau să vă amintiți și să vă rugați pentru sufletele din Coreea de Nord.”

Portretele, care sunt considerate sfinte, trebuie curățate zilnic într-un mod ritualic. Oficialii guvernamentali efectuează chiar și verificări la domiciliu pentru a se asigura că portretele sunt manipulate și expuse în mod corespunzător. În situații de urgență, nord-coreenii au datoria sacră de a salva aceste portrete, iar cei care o fac sunt adesea lăudați ca eroi de către mass-media de stat și recompensați de oficialii guvernamentali. Dacă portretele din cazarmă ar fi ars, a spus Ahn, incidentul ar fi fost investigat. Și dacă s-ar fi stabilit că le-ar fi putut salva, probabil că ar fi fost trimis într-un lagăr de detenție. Nu a avut de ales decât să salveze portretele din incendiu.

Ars grav, Ahn a petrecut opt luni în spital luptând pentru viața sa. Măinile și capul său au suferit cele mai grave arsuri, iar astăzi poartă o perucă pentru a acoperi cicatricile de pe scalp.

„În timpul celor opt luni, au existat nenumărate momente în care aș fi putut muri”, a spus el. „Am fost operat de aproximativ 40 de ori. Când mi-am văzut pentru prima dată cum arăta fața, am căzut în disperare. De două ori m-am gândit la sinucidere.”

Ahn nu a primit nicio recompensă guvernamentală pentru actul său eroic, deoarece națiunea era concentrată pe doliul recentului deces al lui Kim Jong Il. „La momentul respectiv”, a spus Ahn, „am crezut că a fost nedrept. Dar acum, când mă uit în urmă, cred că a fost voia Domnului.” În loc de o recompensă oficială, superiorul lui Ahn i-a dat un certificat care îi permitea să părăsească armata înainte de a împlini cei 10 ani de serviciu

După ce a dezertat în Coreea de Sud, Ahn nu a vrut inițial să aibă de-a face cu țara sa natală. Acum, el îmbrățișează chemarea lui Dumnezeu de a împărtăși Evanghelia cu nord-coreenii prin orice mijloace posibile.

necesari. Însă, trei luni mai târziu, un oficial guvernamental l-a sunat pe Ahn și i-a cerut 300 de dolari pentru certificat.

Ahn s-a certat cu bărbatul la telefon, spunându-i că ar fi trebuit să primească el însuși cei 300 de dolari drept recompensă, în loc să fie nevoit să plătească mită unui funcționar guvernamental. „După ce am primit acest telefon”, a spus Ahn, „m-am simțit trădat de autoritățile nord-coreene. Acesta a fost momentul în care am decis să dezertez din Coreea de Nord.”

Pe fugă

În 2014, Ahn și sora sa au dezertat în China, unde au locuit timp de un an înainte de a găsi pe cineva care să îi ajute să se mute în Coreea de Sud. Crezând că ar fi mai sigur pentru ei să facă mutarea separat, Ahn a trecut primul granița. Dar, înainte ca sora sa să poată pleca, autoritățile chineze au arestat-o și au returnat-o în Coreea de Nord,

unde a fost închisă.

Neavând cum să își ajute sora, Ahn s-a concentrat asupra stabilirii în noua sa țară de origine. Pentru dezertorii nord-coreeni, acest lucru înseamnă să petreacă șase luni într-un centru de reinstalare, să se supună verificărilor și să învețe elementele de bază ale vieții în Coreea de Sud, o țară foarte diferită de a lor.

În timpul șederii la centrul de reinstalare, nord-coreenii sunt încurajați să exploreze diferite religii. Astfel, în fiecare săptămână, Ahn a participat la diferite servicii religioase, mai ales, recunoaște el, pentru calamarul uscat pe care îl ofereau participanților.

Dar a participat la slujbe și pentru a cunoaște oameni. În cele din urmă, după ce a explorat diferite credințe, a participat la un serviciu religios creștin. „La început am mers la biserică doar pentru că mă simțeam singur”, a spus el, „dar prin slujirea și dragostea creștinilor, am devenit curios cu privire la Isus în care credeau. Pe măsură ce am învățat mai multe despre Isus, mi-am întâlnit Domnul.”

Pe măsură ce se adapta la viața din Coreea de Sud, Ahn a spus că nu a mai vrut să se gândească niciodată la țara sa natală; îl duruse prea mult. Apoi, aproximativ patru ani mai târziu, a aflat că sora sa fusese eliberată din închisoare și a murit la scurt timp după aceea. Ahn a fost devastat de veste, dar s-a consolat citind Scriptura și mergând la biserică.

În 2019, a început să participe la un program de 12 săptămâni la biserica sa, numit Școala de Misiuni pentru Coreea de Nord. „Nu am vrut să mă gândesc la Coreea de Nord”, a spus el, „dar pe măsură ce am mers la acest program, m-am gândit: »Ah, Dumnezeu mă face să mă gândesc

ERIC LAFFORGUE / Alamy Stock Photo

North Coreenii sunt obligați să afișeze portrete ale familiei Kim în fiecare birou, clasă și cameră de zi. Portretele sunt considerate sfinte și trebuie tratate cu mare grijă.

din nou la Coreea de Nord». Prin intermediul programului de misiuni, Ahn a vizitat un adăpost din Thailanda unde dezertorii nord-coreeni studiază Biblia timp de trei luni și primesc diverse forme de îngrijire. Acolo a cunoscut o femeie cu care s-a căsătorit mai târziu și, de asemenea, a găsit o nouă direcție pentru viața sa. „După ce am mers acolo, atunci am primit chemarea de la Domnul de a merge la seminar”, a spus Ahn.

Într-o lumină nouă

În timpul în care a fost plecat din Coreea de Nord, Ahn și-a reevaluat viața anterioară din perspectiva noii sale vieți din Coreea de Sud - și a noii sale vieți în Hristos. În Coreea de Nord, el a fost învățat că creștinismul este rău. Își amintește că a văzut un film guvernamental care îi descria pe misionarii creștini ca pe niște criminali veniți

acolo pentru a corupe oamenii. „Misionarii sunt văzuți ca spioni americani [care] au venit în Coreea sub pretextul înființării infrastructurii medicale”, a spus el. „[Ni s-a spus] că de fapt ar lua copiii, le-ar scoate organele și le-ar vinde.”

Ahn a spus că acum înțelege că devotamentul Coreei de Nord față de familia Kim este un cult religios. „Nu m-am gândit la asta ca la o religie la acel moment”, a spus el. Cu toate acestea, după ce a mers la biserică în Coreea de Sud, a văzut cum ritualurile și credințele predate de guvernul nord-coreean încearcă să imite creștinismul.

Juche, filozofia nord-coreeană a încrederii în sine care stă la baza guvernului și modului de viață al națiunii, afirmă că familia Kim este divină, nemuritoare și demnă de toate rugăciunile, închinarea, onoarea, puterea și gloria.

În plus, probabil din cauza istoriei puternice a creștinismului în regiune înainte de fondarea Coreei de Nord în 1948, ideologia Juche a încercat chiar să adopte un fel de divinitate trinitară. Cu toate acestea, spre deosebire de Trinitatea coegală a creștinismului ortodox, Juche susține trei „zei” separați, cu

Kim Il Sung ca tată, prima sa soție, Kim Jong Suk, într-un rol secundar, și Kim Jong Il ca fiu.

De când a devenit creștin, Ahn a continuat să observe cum cultul Juche a împrumutat anumite practici de la credința creștină. De exemplu, rugăciunea de dimineață este obișnuită printre creștinii din Coreea de Sud, iar ceva similar este practicat în Juche.

„În Coreea de Nord, aveam exact același lucru”, a spus el. „Nu o numeam rugăciunea de dimineață, dar oamenii se trezeau la 5 dimineața și se duc la statuile lui Kim Il Sung sau la tablourile din mozaic, le șterg cu o cârpă umedă și se închină în fața lor.”

Și, în timp ce creștinii se adună de obicei pentru a studia Biblia, Ahn a spus că nord-coreenii se adună pentru a studia spusele familiei Kim și se străduiesc să trăiască în conformitate cu învățăturile lor.

„În același mod în care în biserică ai Cuvântul lui Dumnezeu”, a spus el, „noi am avut cuvântul familiei Kim. Scrii pe un carnețel: „Marele lider a spus...”, iar sub asta trebuie să pui cum ai încălcat asta în ultima săptămână. Și trebuie să analizezi

motivul pentru care ai făcut acea greșală. Apoi trebuie să scrii planul pe care îl ai pentru a te împiedica să faci aceeași greșală în viitor.”

Așa cum Biblia îi încurajează pe creștini să își mărturisească păcatele unii altora, nord-coreenii participă la întâlniri de autocritică. Și așa cum creștinii consideră cele zece porunci drept legea lui Dumnezeu, nord-coreenii urmează „cele zece principii” ale Juche.

„Dacă cineva este interesat să afle în mod specific ce înseamnă să fii credincios familiei Kim, să caute cele Zece Principii”, a spus Ahn. „Când cineva este acceptat ca membru al Partidului Comunist, trebuie să memoreze cele Zece Principii. Eu a trebuit să memorez aceste principii”.

Amintirea poporului său

Ahn continuă să le slujească nord-coreenilor prin tabere pentru dezertori și în diverse alte moduri. Recent, el a înființat un grup de rugăciune pentru studenții care sunt imigranți nord-coreeni din a doua generație.

De asemenea, Ahn studiază teologia la o universitate creștină, în timp ce soția sa, care a născut

recent un copil, studiază muzica creștină. „Visul meu este să mă pregătesc bine aici prin Cuvântul lui Dumnezeu, iar apoi în viitor, când va avea loc reunificarea, să predic Evanghelia sufletelor din Coreea de Nord”, a spus Ahn.

Deși încearcă să păstreze legătura cu mama și fratele său mai mare, care încă trăiesc în Coreea de Nord, Ahn a aflat anul trecut că mama sa a fost închisă timp de 10 luni pentru că a vorbit la telefon cu el. El a spus că ea a pierdut aproape 20 de kilograme din cauza malnutriției în timp ce se afla în închisoare.

„Am fost în unitatea a șasea [militară]”, a spus el, „ceea ce înseamnă că știu o mulțime de secrete despre autoritățile nord-coreene. Deoarece nu se pot răzbuna pe mine acum, se răzbună pe membrii familiei mele.”

Ahn le cere oamenilor să se roage pentru activitatea sa pastorală, pentru continuarea studiilor și pentru siguranța familiei sale. De asemenea, el cere rugăciune pentru ca mai mulți nord-coreeni să ajungă să-L cunoască pe Hristos.

El dorește ca și creștinii din Occident să își amintească că Dumnezeu iubește poporul din Coreea de Nord, deși acesta este

condus de un dictator brutal. „Puteți uita toată povestea mea dacă doriți”, a spus el, „dar nu uitați [de] oamenii din Coreea de Nord. Vreau să vă amintiți și să vă rugați pentru sufletele din Coreea de Nord pe care Dumnezeu le iubește.”

Ahn estimează că zeci de mii de creștini nord-coreeni sunt ținute în lagăre pentru prizonieri politici. „Conform modului nostru de gândire, știm că ei nu vor ieși vii din aceste lagăre”, a spus el. „Dar poate că Dumnezeu are o cale ... pentru ca ei să poată ieși din lagăre.”

El a spus că așteaptă cu nerăbdare ziua în care cele două Corei vor fi reunite ca o singură țară. Multe persoane de pe ambele părți ale zonei demilitarizate (DMZ) tânjesc după reunificare, în special coreenii în vârstă care au fost separați de cei dragi atunci când Kim Il Sung a fondat Coreea de Nord. Ahn a spus că el crede că reunificarea ar duce la o înflorire a Evangheliei, iar unii dintre membrii familiei sale ar fi printre cei care au auzit Vestea Bună.

Cu toate acestea, până când nordul și sudul vor deveni din nou o singură națiune, Ahn și mulți alții vor continua să proclame Evanghelia nord-coreenilor prin orice mijloace posibile.

Acest pod traversează granița dintre China și Coreea de Nord.

INCA NU mi-a sosit vremea

După ce a scăpat de autoritățile nord-coreene, o fostă contrabandistă de Biblii continuă să împărtășească dragostea lui Hristos cu alți dezertori din Coreea de Sud.

Nota editorului: De la prima publicare a unei relatări mai scurte a mărturiei lui Eun-Ji în aprilie 2023, VOM a aflat mai multe despre povestea ei inspirată.

Prima dată când Eun-Ji a pus piciorul într-o biserică, a fost dezgustată. Oamenii dinăuntru cântau și se rugau tare, îi spuneau minciuni despre Coreea de Nord și, cel mai rău dintre toate, vorbeau despre „liderii eterni” Kim Il Sung și Kim Jong Il cu o lipsă de respect nerușinată. Acest lucru a înfuriat-o.

Ea venise la biserică, la o congregație coreeană din China, din motive pur financiare. Bănuia că o femeie care îi datora bani mergea acolo, iar ea avea nevoie de acei bani. Avea o familie de hrănit în timpul unei perioade de foamete severă în Coreea de Nord. Sute de mii de nord-coreeni au murit de foame în timpul Marșului Greu, așa cum a fost numită foametea din a doua jumătate a anilor 1990. Exacerbând suferința, guvernul a refuzat

să accepte importurile sau ajutorul internațional. În schimb, a aprobat tacit contrabanda ilegală, permițând nord-coreenilor să facă tot posibilul pentru a obține alimente în loc să primească rațiile alimentare și salariile pe care ar fi trebuit să le primească de la guvern. Pentru oameni precum Eun-Ji, care avea 29 de ani la acea vreme, contrabanda era o chestiune de supraviețuire.

„În 1997 și 1998”, își amintește Eun-Ji, „afară erau cadavre pe toate străzile [din cauza foametei]. Eu și soțul meu ne primeam veniturile doar de la guvern. Apoi guvernul ne-a tăiat rațiile și nu mai aveam nicio posibilitate de a supraviețui.” Știind că Eun-Ji avea membri ai familiei în China care o puteau ajuta, o femeie din zonă a convins-o să se

apuce de contrabandă. De cele mai multe ori, ea făcea contrabandă cu bunuri care puteau fi ușor schimbate pe mâncare.

Apoi, o femeie a rugat-o să ducă la graniță un copil mic din inima Coreei de Nord, pentru ca acesta să poată primi medicamentele de care are mare nevoie. Timp de o săptămână, Eun-Ji a făcut demersuri pentru a ajuta copilul, doar pentru a afla că acesta murise deja. Și apoi, după toată munca lui Eun-Ji, femeia - împreună cu plata promisă - a dispărut. „Cred că fugea de poliția nord-coreeană din cauza activității sale religioase clandestine”, a spus Eun-Ji. Dar, la momentul respectiv, Eun-Ji era doar furioasă. „Chiar aveam un temperament iute atunci”, a spus ea. „Am decis să iau banii de la ea, indiferent de situație”.

Asta a condus-o pe Eun-Ji la biserică coreeană din China. Sperând

Eun-Ji s-a întâlnit în secret cu membrii familiei pentru ucenicie și închinare. (Reconstituire foto)

să obțină plata de la femeie, Eun-Ji a vorbit cu pastorul și diaconii bisericii. Ei au calmat-o, au discutat cu ea la o ceașcă de cafea, s-au rugat pentru ea și i-au dat bani pentru a-și ajuta familia. De asemenea, i-au sugerat un alt drum spre casă pentru a evita polițiștii de frontieră, îndrumând-o spre o altă bisericuță pe drum.

O credință în creștere

Biserica de pe noul ei traseu a devenit o oprire obișnuită în călătoriile ulterioare de contrabandă. Timp de patru ani, oamenii din biserică i-au împărtășit Evanghelia și au învățat-o ce înseamnă să-L urmeze pe Hristos. În timp, a studiat Biblia și a învățat cum să trăiască ca un creștin și chiar să împărtășească pe Hristos cu alții.

Încă nu era pe deplin hotărâtă să-L urmeze pe Hristos, dar acest lucru s-a schimbat într-o noapte întunecată și rece a lunii decembrie. În timp ce trecea granița pentru a aduce înapoi bunuri pentru sărbătorirea Anului Nou, mișcările ei prin pădurea înzăpezită au atras atenția unor polițiști de frontieră chinezi. Eun-Ji a început să se roage în tăcere, așa cum fusese învățată la biserică. „Când oamenii

se confruntă cu astfel de situații”, a spus ea, «tind să se bazeze pe Dumnezeu».

Un polițist de frontieră a intrat în pădure în apropierea ei, dar a trecut pe lângă ea fără să o vadă, iar patrula a plecat repede mai departe. Eun-Ji era sigură că Dumnezeu îi răspunsese rugăciunii. „Acesta a fost momentul în care mi-am dat seama că lucrurile pe care le-am învățat la biserică erau reale”, a spus ea.

În timpul călătoriilor sale, Eun-Ji și-a amintit de un cântec pe care îl învățase la biserică: „Când am rătăcit prin lume, nu L-am cunoscut pe Domnul. Poate Dumnezeu să ierte pe cineva care este un păcătos ca mine?” Răspunsul, știa ea acum, era Da! „Când am auzit acele cuvinte”, a spus Eun-Ji, „a fost ca și cum cântecul fusese scris doar pentru mine și pentru viața mea.”

După ce foametea a luat sfârșit și guvernul nord-coreean și-a reînnoit poziția dură față de contrabandă, Eun-Ji și-a continuat munca ilegală. Apoi, la începutul anilor 2000, misionarii de la biserică pe

care o vizita de mai bine de patru ani i-au propus o nouă aventură periculoasă de contrabandă: Au întrebat-o dacă ar transporta Biblii în Coreea de Nord.

Eun-Ji era ezitantă. Dacă ar fi fost prinsă cu o Biblie, ar fi putut fi închisă pe viață sau chiar condamnată la moarte. Ea rupsese deja legăturile cu unii contrabandiști de Biblii pe care îi cunoștea pentru că nu dorea să compromită viitorul fiului ei în armată. Dar cumnata ei mai tânără, care i se alăturase în întreprinderea de contrabandă și care, de asemenea, ajunsese la credința în Hristos prin lucrarea acestei biserici, a fost dispusă să își asume riscul.

Cele două femei au împachetat Bibliile adânc în saci de orez, astfel încât să nu poată fi văzute sau simțite, și le-au dus înapoi în Coreea de Nord cu instrucțiuni să le păstreze secrete și în siguranță. Odată ajunși acasă, Eun-Ji și soțul ei au înfășurat Bibliile într-un tip de vinil demodat, disponibil în fiecare piață nord-coreeană, și le-au îngropat în grădina lor.

„Dacă vor să creadă în Dumnezeu, trebuie să fie secret. Nu pot dezvălui nimic despre credința lor.”

oficial a intrat și i-a pus pe masă un bol mic cu tăiței. Acesta i-a spus că se va întoarce să o interogheze în acea seară, iar ea s-a temut că o vor tortura pentru a-i smulge o mărturisire. Cuprinsă de teroare, ea a leșinat.

Când și-a recăpătat cunoștința, camera era complet întunecată și a auzit pe cineva la ușă. S-a gândit că trebuie să fie anchetatorul care se întorcea, dar nu înțelegea de ce aștepta în afara camerei. Când ușa s-a deschis în cele din urmă, Eun-Ji a fost surprinsă să vadă un copil mic, care apoi a fugit fără să intre. „Lângă hotel, era un orfelinat”, a explicat Eun-Ji. „Probabil că unul dintre orfanii a intrat în han să fure lucruri”. Ea crede că probabil a ales camera pentru că luminile erau stinse.

Ușa era acum larg deschisă, cu lumină strălucind dinspre hol, dar Eun-Ji nu îndrăznește să se miște. Era sigură că gardienii poliției au auzit mișcarea copilului. A rămas tăcută timp de 10 minute, holbându-se la ușa deschisă, dar nimeni nu a mai intrat în cameră.

Profitând de ocazie, Eun-Ji s-a strecurat în liniște pe scări și a ieșit neobservată din clădire. Mai târziu, a aflat că o familie organizase o

petrecere pentru funcționari ca mită pentru a elibera un membru al familiei, iar funcționarii se îmbătaseră, oferindu-i ei șansa de a scăpa.

În următoarele trei luni, Eun-Ji s-a ascuns de autorități cu ajutorul oamenilor dezamăgiți de guvern. Văzuse execuții și știa că alții erau condamnați la lagăre de concentrare, iar soțul și copiii ei erau hărțuiți din cauza evadării ei din arest. Deci, știind că nu vor fi niciodată în siguranță, Eun-Ji și familia ei au făcut demersuri pentru a dezerta în Coreea de Sud.

„Fiica preferată a lui Dumnezeu”

Astăzi, Eun-Ji și soțul ei slujesc în biserica lor locală și slujesc altor dezertori nord-coreeni în Coreea de Sud. Ea a spus că pentru a ajunge la nord-coreeni cu Evanghelia este nevoie de depășirea multor obstacole.

„Nu este vorba că Îl urăsc pe Dumnezeu sau ceva de genul acesta”, a spus ea. „Este pentru că în Coreea de Nord au fost forțați să meargă la [centre de îndoc-trinare] și să asculte cuvintele lui

Kim Il Sung. Când vin în Coreea de Sud, vin să fie liberi de toate aceste lucruri. Nu este vorba că nu le place Dumnezeu, ci că nu le place viața instituționalizată.”

Ideologia naționalistă a familiei Kim, numită Juche, este o altă piatră de poticnire. „Din cauza ideologiei Juche din Coreea de Nord, încrederea în Kim Il Sung este la fel ca încrederea în Dumnezeu”, a spus ea. „Dacă vor să creadă în Dumnezeu, trebuie să fie în secret. Ei nu pot divulga nimic despre credința lor. Este o adevărată provocare să trăiești în credință în Coreea de Nord din această cauză.”

Amintindu-și cum Dumnezeu a chemat-o și a protejat-o, Eun-Ji a zâmbit, descriindu-se drept „ficia preferată” a lui Dumnezeu. Ea a cerut rugăciune pentru a rămâne credincioasă în timp ce continuă să caute fiecare oportunitate de a face voia lui Dumnezeu.

Când Eun-Ji are ocazia să vorbească cu membrii familiei din Coreea de Nord, ea îi îndeamnă să rămână puternici în credință. Ea are încredere că semințele Evangheliei vor continua să dea roade pe măsură ce Împărăția lui Dumnezeu avansează în Coreea de Nord.

Mâncare pentru stomac și suflet

Pe măsură ce membrii familiei veneau la ea pentru mâncare și alte nevoi, Eun-Ji a început să îi vadă într-o lumină diferită. Ea a încercat să evalueze cât de receptivi ar fi la auzul veștii bune care îi schimbase inima.

„De fiecare dată când obțineam ceva din contrabandă, îl împărțeam cu familia mea”, a spus ea. „Ca urmare, de fiecare dată când le spuneam ceva, aveau mai multă încredere în mine decât în Kim Il Sung.” Atunci când Eun-Ji împărțea mâncare sau haine cu ei, le spunea clar că nu ea era sursa finală a darului. „Nu eu vă dau acest lucru”, le spunea ea. „Este Dumnezeu care vi-l dă prin mine”.

Dacă asta nu trezea suspiciuni sau furie, Eun-Ji făcea pasul următor, continuând să încurajeze credința rudelor sale. Le-a împărțit Evanghelia, le-a învățat să se roage și le-a ajutat să memoreze versete din Biblie. De asemenea, i-a încurajat să transmită Evanghelia altora în același mod în care ea o împărțise cu ei. În 2005, pe măsură ce regimul nord-coreean se străduia să

controleze contactele nedorite cu lumea exterioară și comerțul ilegal cauzat de foamete, guvernul a decretat că familiile întregi vor fi exilate în mediul rural dacă unul dintre membri se ocupă cu contrabandă. Activitatea de contrabandă a lui Eun-Ji era un secret deschis în comunitate, așa că nu a durat mult până când cineva a denunțat-o, iar întreaga familie a fost exilată.

Deși ea și familia ei au fost dezrădăcinate din casa lor, exilul a adus o binecuvântare neașteptată care a sporit îndrăzneala lui Eun-Ji. „După ce am fost exilată în afara orașului”, a spus ea, «a fost un loc bun pentru ca oamenii să vină să obțină sprijin și ajutor de la mine». Fiind departe de condițiile aglomerate ale orașului, ucenicia a devenit, de asemenea, mai ușoară, însă familia s-a confruntat curând cu o nouă amenințare.

Un înger în haine de orfan

În timp ce autoritățile nord-coreene investigau o femeie pentru trafic de femei nord-coreene către bărbați chinezi, femeia a încercat să abată atenția de la ea însăși oferind

informații despre alți traficanți cu contacte în China. Eun-Ji a fost una dintre numeroasele persoane arestate și interogate ca urmare a dezvăluirii femeii.

Eun-Ji era convinsă că este doar o chestiune de timp până când cineva va dezvălui că ea a fost în contact cu creștinii din China și chiar a făcut contrabandă cu Biblii în Coreea de Nord. Ea se temea că pedeapsa ei va fi moartea prin împușcare.

După arestarea sa, poliția secretă a închis-o pe Eun-Ji într-o cameră de hotel de la etajul al doilea, cu gratii de fier la ferestre. Acolo se desfășurau interogatoriile, folosind tortura pentru a obține mărturisiri. Rămasă singură într-o cameră neîncălzită într-o zi geroasă de ianuarie, tot ce putea face Eun-Ji era să se miște pentru a se încălzi și să strige în rugăciune. Pe măsură ce se lăsa întunericul, ea se ruga: „Tată Dumnezeule, nu este încă timpul să mă duc la tine. Mai am mult de lucru pentru tine. Te rog, scapă-mă de asta”.

Eun-Ji a continuat să se roage pe tot parcursul celei de-a doua zile de captivitate, iar seara, un

Singură într-o cameră de interogatoriu, Eun-Ji s-a rugat zi și noapte pentru eliberare. (Reconstituire foto)

Implică-te prin

Rugăciune

Pe pagina web și pe canalele de social media sunt postate știri despre Biserica Persecutată, în mod regulat. Urmărește-ne! Pregătim constant materiale care să te ajute să stai aproape de Biserica Persecutată și îți arătăm moduri prin care te poți ruga. Dacă nu ai făcut-o încă, înscrie-te pentru primirea trimestrială a scrisorii de rugăciune. Odată înscris, vei primi și Calendarul de rugăciune 2025.

Voluntariat

Căutăm constant oameni din familia celor care au în inimă Biserica Persecutată și îndemnul lui Hristos de a fi alături de toți cei care fac parte din trupul Său. Poate vrei să duci mărturiile fraților noștri mai departe în biserica ta sau poate vrei să organizezi, împreună cu tinerii bisericii, o strângere de fonduri pentru ei. Există multiple moduri prin care poți ajuta. Spune-ne ce daruri ai și la ce te pricepi și hai să vedem unde te poți implica.

Financiar

Transfer OP în conturile de mai jos:

IBAN RON: RO11BTRLRONCRT0674361501

IBAN EURO: RO58BTRLEURCRT0674361501

IBAN LIRE: RO16BTRLGBPCRT0674361501

Beneficiar: Asociația Vocea Martirilor

sau online:

www.voceamartirilor.ro

 Telefon/WhatsApp - (+)40 0745 977 891

 E-mail - info@voceamartirilor.org

